

DOBAI PÉTER

Voltam élni

(Állítás? Kérdés?
Aztán ugyan még
Mi volt ez az egész?)

1.

Voltam élni. Lettem halni.
Éltem más helyett,
halok más helyett: éltem – kénytelen –
anyámat, meghalom – kénytelen –
halálát *anyámnak*, akit soha nem,
sohasem ismertem, akit azóta – mióta?! –
egyáltalán nem ismerek, se tükrén, se fonákján
reázárt szememnek,
ahogy ő sem hál' Istennek, Sorsnak
soha nem ismert engemet...
így lettünk kínzóan kvittek.

2.

Tudom, bár keserves vigasz:
hősként halok meg,
mert nem ismertem meg azt,
aki engem a *szívemmel* nem szeretett,
akit én a *szívével* nem szerettem,
még ismeretlenül sem!
Árvább vajon melyikünk volt
az egymáséhoz oly hasonló,
mindent veszejtő,
eltévedt gonoszságban?
Melyikünk tévedt messzebb
a *másikától*? Kinek fáj jobban
– legalább egy fok félelemmel –
ez az ijesztő, hősi ismeretlenség?!

3.

Olykor – már mindig – Isten hiányzik.
Félek, azáltal hiányzik, hogy nincsen.
Ijeszt, hogy én Ő-helyette
egy öröklét-pillanatra sem
lehetek Isten. Aligha volna éltető vigasz,
hogy Isten sem lehetne ember énhelyettem.

Ó, hát a Mindenható és egy földönfutó ...
ekképpen ugyanegyek és a legvégén mégsem?
Az „én vagyok” az a *nincsen*, és túl valómon,

tüllétemen *végtelenkedik* a Van, a *Van-Isten*?!
Bátran leteszek mindent, amit valaha kézbe vettem.
A Keresztet is, hiszen ott vagyok én is egy kereszten,
észrevétlen szenvedésben, vértelen sebekben,
a fenyegető, a félt Feltámadásra készen, kényszerülten,
hiszen életet, sorsot tévedtem magamnak, egyszer ideje lesz,
– immár vakon – a szembesítő, egyszemélyes számadásnak.

Wlk

Anyám neve: Wlk Klára.
Igen. Ennyi. Miért, miért őrizzek,
kényszerülten-kénytelen-kínzottan
magammal együtt, csontjaimhoz bilincselte
csontjaival együtt egy messze-holtat,
miért, minek őrzök az önkívület erejével is:
egy titkos és titkolt női arcot,
amelyhez – legalábbis az Anyakönyv szerint –
szülőanyám adott
mindörökre maszkot?
Pusztán azért, mert hozzá hasonlítok?
Minden ember hasonlít a másikhoz,
nem csak a fiú az anyához.
Ahhoz hasonlítunk a leginkább,
aki sohasem látott, akinek arcához
mégis a mi arcunk lett és marad tükör.